

KATKI

"VAKIF-DER

Yayın Organıdır"

**BATI'DAKİ FELSEFİ, BİZDEKİ AHLÂKİ
PARADOKSALLIK HAKKINDA...
NE YAPMALI?!**

İNSAN (EMEK) BİLİMİ'NDE EVLİLİK VE SEKS

TÜSTAV

MART - 1994

Yıl: 7 (+17) Sayı: 24 (+37) 10.000 TL. (KDV Dahil)

BATI'DAKİ FELSEFÎ, BİZDEKİ AHLÂKÎ PARADOKSALLIK HAKKINDA... NE YAPMALI?!

Melekeleri güçlü, feraseti keskin bir birey insan çevresini direkt olarak anlar ve onda bir kanuniyet keşfeder.

Ama melekeleri muhtel, feraseti kör bir kastî mahlûk bulunduğu ortamı ve olayları bağlı olduğu veya sevdiği insanlar vasıtasıyla değerlendirir. Hatta bazen onların sadece hoşnut olup olmamaları dahi kastî mahlûkun durum veya olayı -iyi veya kötü diye- değerlendirmesine yeter. Bu aynen bir küçük çocuğun direkt olarak kavrayamadığı durumlarda annesine bakarak onunla birlikte tavır koymasına benzer... Yani son tahlilde insanların toplumsal varlık olmalarının esas sebebi melekelerdir. Çünkü güçlü melekelere sahip biri daima daha zayıf melekeleri olan insanları cezbeder. Yani dinsel bir ifadeyle insanlar muhtelif fonksiyonları ve görevleri olan melekeler tarafından bir arada tutulur ve bir yöne veya tanrıya doğru sıralanır.

Ancak bu Dünya'da aynı zamanda beslenmek, çoğalmak gibi hayvanî görevleri -veya mecburiyetleri- de olduğundan bu sıralanma durumları daima bir şartlı refleks kazandırma terbiyesi veya motivasyonu ile kesintiye, bozuntuya uğratılır. Bu da aynı zamanda demektir ki insanlaşmaya, insan-ı kâmilliğe gidiş olayı ateşin keşfinden sonra, yani ilk birey insanların ortaya çıkışından sonra reaksiyonunu veya antitezini de yaratmıştır. İçgüdüler doğrultusunda şartlı refleks kazandırılmış insanlar da aynen hayvanlar gibi birbirinden tamamen bağımsız -veya sırasız- ama aynı yön ve şekilde davranırlar. İşte bu durum birçok kolonyalist düşünürde insanların bağımsız bireyler olduğu ve içgüdüsel yöndeki tüketim kavgasında bir araya gelip -hayvanî- güçleri oranında öne geçtikleri veya bu orana göre sıralandıkları zannını uyandırmıştır. Ve de bu şekilde insanlaşma olayının tezini din olarak, antitezini de bilim olarak ele alan düalist -veya çatlak- kafa ortaya çıkmıştır. Halbuki ilk defa insanların

hayvanî hayatlarının kurallaştırıldığı -veya legalize edildiği, meşrulaştırıldığı- kadîm kastî düzende ancak aynı kast mensupları (yani aynı cins insanlar veya cinler) birbiriyle evlenebilir ve bu şekilde kastların -Tanrı Kral'a doğru sıralanmış- görece beceri kalitesi ve meleke gücü muhafaza edilirdi. Üstelik Tanrı Kral'a yakın yüksek kastlarda fazla cinsel temasa (fuhşa) ve beslenmeye (oburluğa) hiç de iyi gözle bakılmaz, ayıp ve günah sayılırdı. Onlar daha çok ibadet eder ve/veya tanrı yolunda kozmik emek harcar (yani melekelerini güçlendirir) ve daha az iş yapar veya kaba emek harcarlardı. (Yani alışkanlık kazanılan şartlı refleks kazanılan rutin, basit ve ağır işleri daha az yaparlardı).

Bugün kastî düzenler yıkılmış ve kastlar dağıtılmış olsa da yine bazı insanlar melekeleri bozuk olduğu için çevreyi ve olayları anlayıp değerlendiremez ve şu veya bu şekilde bağlı olduğu veya sevdiği insanlar gibi -onlar gibi anlıyormuş, değerlendiriymişcasına- davranır. Bunda genel olarak bir kurnazlık, bir aldatma olayı yoktur, dolayısıyla de kötülük yoktur. Ancak bağlı olduğu kişiye göbekten yani içgüdüsel yönde şartlı reflekslerle bağlı ise bu ilişkide bir aldatma veya kötülük sözkonusudur.

Sonuç olarak buradan şu çıkar ki Batı'nın realizm, materyalizm, idealizm vs. gibi ideoloji makulelerinin hepsi aslında aynı kapıya çıkar.

Melekeleri güçlü, feraseti keskin biri çevreyi ve olayları çok iyi anladığını düşünerek, onlarda açık bir kanuniyet görenek apriori varolmuş -insanlardan bağımsız- objektif bir gerçeklik varsayabilir. Bu şekilde -ama haklı olarak- kendisinde bir tanrısallık görmüş veya kendini, tanrının sırlarını paylaştığı bir yakını gibi görmüş demektir.

Ama bu realist öğretisi, topluluğa, halka anlatıldığında melekeleri zayıf ve feraseti kör çoğunluk içindeki insanlar bu gerçekleri aynı açıklıkla görüp anlayamayacaklarından ancak tılsımlı bir muska olarak algılanacaktır. Dolayısıyla de bu öğretisi, -tuttuğu takdirde- ancak bunu vazeden liderin meleke gücü, cazibesi -veya karizması- sayesinde yayılabilecek, yani sevgi ile, bağlılıkla kabul ettirilmiş, gerçekliği kendinden menkul idealist bir öğretisi haline gelecektir.

Aynı şekilde görünen gerçeklere dayanmayan ve gerçekleşebileceği meşkur idealist bir öğreti de şayet yüksek meleke gücünü kitlelere nüfuz ettirebilen bir lidere sahipse realist bir doktrin haline gelebilecektir. Demekki yüzyıllardır idealist - materyalist diye karşıt gruplara ayrılarak birbirileri ile kıyasıya mücadele eden ve zaman zaman kitleleleri de âlet ederek birbiriyle vuruşturan Batılı düşünürlerin yaptıkları aslında bir kayıkcı döğüşünden başka birşey değildir. Çünkü idealist - materyalist karşıtlığı aslında paradoksal (yani birbirine dönüßen) bir karşıtlıktır. Yani artık Batı'nın felsefi ve ideolojik üst yapısının paradoksal olduğu veya çökmüş bulunduğu açıkça ortaya çıkmış ve dolayısıyla alternatif fikirler, ideolojiler üretmeyeceği anlaşılmıştır. (Rusya'da bu paradoks ne utanç verici bir şekilde patlak verdi ve de ortaya korkunç bir kavram kargaşası yaydı),

O halde, aslında melekeleri güçlü bir birey insan çevreyi ve olayları, yalnız olduğu şekilde değil, olması gereken şekilde de kavrar. Yani dış dünya insandan bağımsız olarak vardır ama belirsizdir. Onun nasıl veya ne gibi olduğunu ve/veya olacağını insan belirler. Demek ki "Mucize" denilen olay genel anlamda insanî bir gerçekliktir. Hayvan için dış dünya veya çevre muhtelif refleks uyaranları makulesinden başka birşey değildir. İnsan için ise, içinde muhtelif şekiller, kavramlar vehmettiği, hayal ettiği ve giderek tasarlayıp gerçekleştirdiği veya matematiksel bir ifadeyle, içinde birçok kombinasyon ve permütasyon türettiği -iyi sıralanabilir- bir objeler kümesidir. Çünkü insan, aklı sıralama melekesi ile çevreyi böyle kavrar; aklı melekesini de davranışsal melekeleri ile, en başında da ritm melekesi ile varedip güçlendirir. İşte bundan sonradır ki dış dünya objeleri arasında benzetme (tekabülîyet) ve giderek analogi ve paralellikler kurmaya yani düşünmeye başlar.

Burada insanlığı ilerlemesi için önemli olan noktalar şunlardır:

- 1- İnsanların hayvanî ihtiyaçtan ve şartlı reflekslerle birbirlerine bağlanmamaları,
- 2- Hiçkimsenin nihaî ve en objektif gerçekliğin kanuniyetini bulduğunu iddia etmemesi.

Çünkü gerçekliği gösteren ve yaratan melekelerdir, ve melekeler de tanrıya -veya sonsuza- kadar gelişebilir, güçlenebilir.

Bütün bunlardan kolayca anlaşılır ki artık dinlerin, felsefelerin, ideolojilerin sonuna gelinmiştir. Artık anlayabiliyoruz ki bunların hepsi aslında -veya özünde- skolastik bilgi disiplinleridir. Çünkü düşüncenin davranışla olan direkt ve sürekli ilişkisini ve illiyetini kuramamakta ve gözardı etmektedirler. Bu, aynı zamanda kolonyalizmin de sonu demektir.

Bugün artık en önemli mesele, hangi coğrafî, etnik kültürden çıkmış olursa olsun insanların içinden melekeleri güçlü birey insan üretmek ve seçmektir.

Bunun çözüm yolu -veya yolları- ise İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı sistematğinde mevcuttur. Çünkü bu sistematikte herşeyden önce düşünce ve teoriler insanlığın en temel davranış disiplinleri ile -melekelerle- sürekli ilişki haline sokulmaktadır. Dolayısıyla de bunların skolastik bir öğreti, doğma veya nass haline gelmeleri önlenmektedir.

İnsanlığın varoluşunda herşeyden önce beslenmeyle, üremeyle ilgili bazı tabulara dayanan etik davranış disiplini, yani oyun (veya çocuk oyunu) vardı. Şimdi de var. Ve bütün yenilikler, ilerlemeler bu disiplinlerden -yani melekelerden- neşet eder.

Oyun, ahlâkî bedihî kurallar ve buna paralel olarak âlât ve edevât üretir; veya yaratır. Bu aynı zamanda oyun, birey insan üretir demektir. Çünkü bu icatları yapanların bireylikleri sabit olur.

Bütün bu icatların aksiyomatik kavramsal bir disiplin içinde toplanmasıyla da bilimler, teoriler ortaya çıkar. Ki bu kavramsal disiplinler kâğıt üzerinde de bazı icatların (kural veya araç olarak) yapılmasını olanaklı kılar. Ama aksiyomatik veya hipotezsel değişiklikleri gerektiren keşifler mutlaka oyunsal arayışlara dayanır.

Aşağı yukarı 500-600 yıl önce coğrafi keşiflerle başlayan global Batı kolonyalizmi, büyük Dünya soygunu ile beraber insanlığa apriori bir insan tipi dayatmıştır. Batı rasyonalizmi ile hiçbir zaman ve şekilde oluşumu açıklığa kavuşturulamamış -ve kavuşturulamayacak- olan bu ideal insan tipi, gücünü global soygundan almıştır.

Yani aslında aklını çok beğenip, aklının (ve kendinin) oluşumu hakkında hiçbir şey bilmeyen Batı insanı, keşfettiği kıtalardaki yerlileri insandan saymamıştır. Dolayısıyla de herşeye rağmen şimdiye kadar kendi mantığında tutarlı ve ahlâkî kalmıştır.

Bu ahlâkîliğin ekonomik gereklerden ve bir de acıma - acındırma ilişkisinden dolayı kolonyal yönetimlerde yapılan iyileştirmelerle bir alâkası yoktur. İnsan, icabında hayvana da acır ve daha verimli kullanmak için ona daha iyi şartlar hazırlar. Yani Batı insanı diğer insanları hâlâ insandan saymamakla beraber yine de mantıklı ve ahlâkî kalabilmektedir. Çünkü onlara -şimdiye kadar- akılcılıklarının antagonist olduğunu söyleyen, gösteren olmamıştır. Geçmişini bilmeyen, üstelik atalarının hayvan (maymun) olduğuna -bilimsel olarak- inanan insanların, uzak ülkelerde oturup acaip işler yapıp anormal -veya mantıksız- davranışlar gösteren insanları insandan saymaması pek de kınanması bir tavır değildir.

Ama şimdi "Batı Rasyonalizmi ve/veya Realizmi'nin Antagonist Çelişkisi" (Bknz. KATKI; Aralık 1993) yüzlerine vurulduktan sonra Batıların artık büyük bir ahlâkî sorunu vardır.

Batı insanı -bu kafayla- artık insanlığa, insanlığın globalleşerek gelişmesine zararlı hale gelmiştir.

En büyük zararı da küçük yaşlardaki çocuklara varıncaya kadar bütün insanlığa bir insan tipini, bir insanca yaşama olayını bir klişe (veya şablon) ve bir moda halinde dayatmasıdır. Çünkü bu şekilde insanlığın serbest oyun alanlarını veya etkinliklerini gittikçe kısıtlayarak yaratıcılığı öldürmektedir. Bu iş mediatik beyin yıkamalarla, eğitim sistemleri ile vahim boyutlarda yapılmaktadır.

KATKI

İnsanların melekelerini güçlendirdiği sabit olmuş binlerce yıllık çocuk oyunları yok olmakta, yerine yenileri de ikame edilememektedir. Bu şekilde ancak serbest çocuk oyunlarında elebaşı veya animatör olarak temayüz eden yaratıcı veya mucit kişiler gizli kapaklı kalmakta ve hatta şu veya bu şekilde ifnâ edilmektedir. (1)

Halbuki birtakım ahlâkî bedihî kurallarla çerçevelenmiş tiyatro eserleri bile uzun vadede kuralları değiştiren çocuk oyunu ve oyun yazarı zemininden mahrumsa, giderek bir tiranlığın beyin yıkama aracı veya didaktik eğitim müessesesi haline gelir.

Batı kolonyalizminin beslenmeyle, cinsiyetle ilgili en temel tabuları bile hiçe sayan aşırı (veya fâhiş) tüketim heveslisi insan tipini ve onun yaşam biçimini çocuklara varıncaya kadar herkese dayatan ve bunun örnek alınmasını isteyen saldırgan öğretilerine karşı yapılması gereken -herşeyden önce- çocuk oyunlarını ileri yaşlara, bülûğ çağına ve hatta gençlik çağlarına kadar temdit etmek, genişletmek veya yaymaktır. Ama bunu o gençlik çağları insanların açgözlü tüketici ve hayvanî hırsçı olgun insan tipini taklitten vazgeçip kendiliklerinden ve seve seve çocukça oyunlara yönelmelerini sağlayarak yapmak çok önemlidir. Çünkü aksi halde bu da bir kolonyalist motivasyon olur. Ki hemen kolonyalist beyinlerce kendi sistemlerine indirgenir. Yani gençler için öyle oyunlar bulunmalı veya tertip edilmelidir ki yemeği unutup acıkma hissi bile duymayarak oyuna dalan çocuklar gibi hiçbir içgüdüsel menfaat düşünmeden bu oyunlara yönlenebilmelidirler. İnsanlığın ana rotasını da açıkça ortaya koyan İnsan (Emek) Bilimi gibi bir disiplinde doğru motivasyonu bulmak hiç de zor değildir. Çünkü aslında çocuk oyunları dediğimiz etik davranış disiplini giderek insan yaşamının ileri yaş çağlarını da kapsayacaktır. Ki böylece "olgun adam"lık diye yutturulan -ve diğer insanların sömürüsüne dayanan- hayvanî konformizm insanlığın gündeminden tamamen çıkacaktır; ve ölünceye kadar çocuk kalabilen insanların (Tasavvufta tıfl-ı ekber denilen birey insanların) yetişmesi sağlanacaktır...

Yukarıda da belirttiğimiz gibi şimdilik Batı'lıların sorunu üst yapısaldır; çünkü akılcılıkları antagonist çelişki taşımakta, dolayısıyla de

biribirinin alternatifini diye çıkardıkları felsefelerinin ideolojilerinin karşılığı paradoksal olmaktadır. Bu aynı zamanda onların ahlâkî bir açmaza girdiklerini de göstermektedir.

Bu durumun bizim gibi geri ülkelere yansması ise etik -veya ruhî- olmaktadır. Yani bizim sorunumuz etikdir; etik davranış disiplini ile ilgilidir. Çünkü bizdeki ahlâkî üstyapı paradoksal olmuştur; yani çökmüştür. Yani biz herşeyden önce yeniden tesis edeceğimiz etik davranış disiplini ile yeni bir ahlâkî üstyapı oluşturmak ve bunu Batı'ya kabul ettirmek zorundayız. Bu görev önce bize düşer. Çünkü bizim bu paradoksal ahlâk ile bir ekonomik altyapı kurmak şansımız yoktur. Ama Batı kolonyalizmi, ispat edilmiş bir ahlâk bozukluğu ile de olsa, iç mantığında tutarlı bir global doktrin çıkarmasa da lehine çalışan mevcut ekonomik sisteme dayanarak Dünya halklarının ufak ufak kastı parçalara bölünerek birbirlerini yemeleri pahasına bir müddet daha borusunu öttürebilir. Ancak yine de nihayetinde Dünya çapında bir Tanrı-Kral veya Peygamber çıkarmaya gücü yetmeyecek ve İnsan (Emek) Bilimi'ni resmen kabul etmeye mecbur olacaktır.

Aslında Türkiye'nin ahlâkî üstyapısındaki paradoksallığı veya çöküntüyü göstermek için şöyle basit bir anket tasarımı bile yeterlidir. Yani bence yargısal olaylar üzerinde araştırma yaparak veya insanları psikolojik testlerden geçirerek istatistikî neticelere varmaya çalışmak hiç de gerekli değildir.

İlgililerce bilindiği gibi Türkiye'deki özellikle şehirsiz (şehir ve kasabalar) yerleşim birimlerinde yaşayan tüm yetişkin (özellikle 20-40 yaşları arasındaki) erkeklere sorulduğunda yüzde doksan dokuz bir çoğunlukla kendilerinin -resmî olmasa da- fiilî poligam olduklarını söylerler. Ancak aynı erkekler aynı zamanda -en azından- analarının karılarının ve kızkardeşlerinin kesinlikle monogam olduklarını iddia ederler. (2)

Buna göre bizim toplum ahlâklıdır denilebilir mi?

Herhalde denilemez.

Ama bizim toplum ahlâksızdır da denilemez; veya bütün Türkler ahlâksızdır da denilemez. Çünkü -ahlâk kavramının yalanı da içermesinden dolayı- böyle bir iddia "Giritlinin Paradoksu"⁽³⁾ gibi bir paradoksu içerir.

O halde demek ki Türk toplumunun problemi ahlâkî değildir. Yani ahlâkî üstyapı tamamen çökmüştür. Dolayısıyla bu problem ahlâkî tartışmalarla, inceleme ve analizlerle çözülemez; bunlar beyhude çabalarlardır. Çünkü en azından erkeklerin büyük çoğunluğu ya potansiyel katil veya mahcup pezevenktir;⁽⁴⁾ yahut da anarşist veya münzevidir. Dolayısıyla sorunlar sosyal ve politik platformlarda tartışarak çözüm yoluna sokulamaz; tartışmalarda moraller -aslında zayıf olan melekeler- bozulur ve kısa zamanda panik doğar, hır çıkar.⁽⁵⁾ Ayrıca bu problem (üstyapı problemi) hukukla, kanunî düzenlemelerle hiç çözülemez. Çünkü ahlâkî normların belirli olmadığı bir toplulukta hukuk havada kalır ve kanunlar adilliğini, geçerliliğini yitirir; sadece bir yaptırımcılık hatta zorbalık haline gelir. Ki o zaman da herkes kendini savunma durumuna gireceğinden objektif olarak anarşi doğar.

Demek ki Türk toplumunun veya Türkiye'nin modern toplumsallaşmasının veya yeniden şehirleşmesinin problemi daha derindedir; yani etikdir ve melekelerle ilgilidir; dolayısıyla de mentaldir, ruhsaldır. O halde Türk toplumunun problemi veya hastalığı ekonomik reçetelerle de çözülemez. Çünkü ahlâkî ve dolayısıyla sosyal, politik, hukukî tüm üstyapısı dikiş tutmayan bir toplumda otodinamiğe sahip bir ekonomik altyapı düşünülemez bile... Türkiye'yi önce ekonomik reçeteler uygulayarak düzeltiriz diyenler Batılı ajan veya kolonlardır...

İnsan (Emek) Bilimi'ndeki tarih görüşüne göre Türkiye'yi Türkiye yapan "Tarikat" sistematığıdır. Çünkü aslında bu toplumsal sistematik veya toplumsallaştırma sistematığı uygarlık tarihinin ana diyalektiğinin sentezinin oluşumunu göstermiştir. Yani Hind - Pers kastî düzeni tez, Grek - Romen kolonyalizmi anti tez olduğuna göre tarikat sistematığı bu iki büyük toplumsal gücün çarpıştığı Anadolu topraklarında toplumsal

sentez alternatifini pratikte göstermiştir. Hatta Balkanlar'a kültür ve İslâm dinini de -yeni yorumu ile- götüren aynı sistematiktir. Yoksa Balkan fütuhata çıkan -Timarlılar dahil- kastî unsurlar oralara ancak yağma için gitmişlerdir; ve çok defa sıkıyı görünce de kaçmışlardır.

Ancak İstanbul'un fethi ile paralel gelişen coğrafi keşifler ve Batı Avrupa'nın bundan sağladığı büyük ganimetler tarikatin yolunu kesmiş ve kolonyalizmi bu sefer kapitalist Batı kolonlayizmi olarak yeniden diriltmiştir. Çünkü bundan sonra gerek Osmanlı hânedânının kolonyalist Bizans'ın devlet geleneklerinin mirasını alıp forme olmasıyla ve gerekse Batı Avrupa'nın -büyük Dünya yağması ve dinî reformlar neticesi- şâşaalı yükselmesiyle Osmanlı Sultanları da âdetâ Batı'nın bir koloni valisi gibi hareket etmeye ve bütün tarikat kurallarını, geleneklerini çiğnemeye başlamışlardır. Hatta sonraları Genç Osman diye anılan bir Sultan, Anadolu'nun Dârülharp ve kendilerinin de sefer üzerine olan bir gazi (veya ehl-i tarik) olduğunu veya olması gerektiğini inkâr ederek Hacca gitmeye bile kalkmış ve feci şekilde hâledilmiştir. (Daha sonra da hiçbir sultan Hacca gitmemiş, gidememiştir).

Bu arada Dünya'daki ticaret yollarının -radikal bir şekilde- değişmesi ile de Anadolu sivil toplumunun büyük darbe yediğini ve ekonomik abluka altına girdiğini bilhassa kaydetmeliyiz. Çünkü bu suretle bir de Anadolu'daki ulaşım güvenliği bozulmuş ve dolayısıyla zaten kadîm kastî geleneklerinden kurtulamamış olan halk kitleleri birbirileri ile irtibatı kaybedince tekrardan içlerine kapanıp kastlaşmışlardır.

Bu şekilde ehli tarikat da ikiye bölünmüş, büyük şehirlerde ve İstanbul'da yaşayanları Sultan'ın yârânı, çıkar çevreleri haline gelirken, kırsal alanlarda çalışanları da başlarına buyruk kastî yorumlar, doktrinler üretmişler ve hatta Türk topluluklarında bile yeni yeni Türk kastları teşkil etmişlerdir.

Bu arada Dünyevî endişelerden ârî panteistik bir anlayışla kurulan Yeniçeri Ocağı da evlenip çoluk çocuk yetiştiren, parasal işlerle uğraşan bir askerî kast haline gelmiş, hatta bir "Yeniçeri yaşam biçimi" ortaya koymuştur.

Böylece özündeki birey-insan türetme işlevini yitirip her yönü ile gelenekselleşerek kastî ideolojiler makulesi haline gelen tarikat sistematığı önce Sultan II. Mahmut vasıtasıyla -ama aslında birey insan ideolojisi olan Batı kolonyalizminden- büyük bir tırpan yemiştir. Ancak II. Mahmut, her ne kadar kendine destek aramak amacıyla bir nevi Arap kolonyalizmi olan şeriatçılığa da kapıyı araladıysa da sonradan Bektaşilik olarak hem spekülasyonu yapıp hem de kötülünen tarikat sistematığından, başta Nakşibendilik olmak üzere birçok yeni tarîk türemiş ve/veya palazlanmıştır.

II. Mahmut'dan yaklaşık yüz yıl sonra Gazi Mustafa Kemal, büyük bir askerî zaferin başkomutanı olarak hem şeriatçılığı hem de tarikat ideolojilerini radikal tedbir ve müeyyidelerle yasakladıysa da yine de -başta Nurculuk olmak üzere- yeni yeni tarikat ideolojilerinin hem de bu sefer şeriatçılığa iyice bulaşmış olarak türemesine engel olamamıştır. Bunlar -son tahlilde- gayet objektif tarihî gelişmelerdir. Çünkü kabataslak bir ifadeyle anlatırsak, Batı kolonyalizminin sistematığında birey -insan türetme ve seçme (seleksiyon) mekanizması yoktur. Yani Batı kolonyalizminde insanın türemesi diye bir konu yoktur. Onlara göre insan apriori olarak en mükemmel şekliyle son olarak Avrupa'da türemiştir; veya tanrı tarafından orada imâl edilmiştir. Dolayısıyla Dünya'nın nihâf düzeni Batı'lı -veya hadi diyelim ki Batı tipi- birey insanlar ile bunların mukallidi kolonlar vasıtasıyla kurulup yürüyecektir.

Bu durumda, Dünya'nın herhangi bir yerinde şu veya bu şekilde (veya şartlarda) türemiş ve içinden çıktığı kültür itibariyle Batılı tipinden oldukça farklı olan bir birey insan Batı'nın kolonu da olmadı ve olmadıysa kendini nasıl ifade edecektir? Tabii ki içinden çıktığı kültür ve -eski- uygarlığın gelenekselleşmiş öğretilerinden yararlanacak ve ancak onları evirip çevirerek yakaladığı yeni görüşleri ifade etmeye çalışacaktır. Ama bu şekilde de son tahlilde ancak yeni bir didaktik veya kastî bir doktrin ortaya çıkarmış olacaktır. Çünkü esas olan, düşünceye temel olan davranış disiplindir, yani etik disiplindir. Dolayısıyla varsaydığımız gibi bir birey insan, yaşadığı zamanın ve mekânın insan

ilişkilerinden gerek kural (veya racon) olarak gerekse araç gereç olarak yeni icatlar çıkarır, veya bunların tasarımlarını, ipuçlarını bulur. Ama aynı zamanda sahip olduğu yüksek meleke gücünün (veya karızmasının veya havasının) câzibesine kapılan birçok insanı da -kendiliğinden- etrafına toplar, veya toplamış bulunur.

İşte burada işler çatallaşır; ve icatlarını geliştirip -en azından- çevresine kabul ettirmek gibi zor bir yolla, herkesin şu veya bu şekil ve miktarda âşına olduğu geleneksel öğretilerden münasip bir karma veya amalgam yaparak etrafını kendine bağlamak gibi kolay bir yol arasında tercih yapmak durumunda kalır.

Birinci yolu tercih edip denediklerinde, mevcut -kolonyalizmin dayattığı- düzenin sosyal, politik ve ekonomik tercihleri çok defa geçit vermez ve hatta zaman zaman karşı saldırıya geçerek çevresindeki grubu da dağıtır veya satın alır. Kaldı ki kendisi çok defa icatlarını savunabilecek modern terminoloji ve materyallerden de mahrumdur.

Dolayısıyla ikinci yol pragmatik açıdan çok uygundur. Ama burada da iş artık "kendini ifade etmek" anlamından çıkar. Çünkü kendi orijinal görüş veya icatlarının geçmiş zamanlarda tam bir mütekebili yoktur. Dolayısıyla eskiden gelen doktrinlere yani geleneksel (ve/veya dinsel) doktrinlere kendini uydurarak veya kendini onların cenderesine sokarak yaşamaya mahkûm olur. Ama aynı zamanda pratikteki (davranış disiplini) varoluşu ile geleneksel (ve/veya dinsel) doktrinler çelişeceğinden, ister istemez o doktrinlerin tutarlılıklarını, iç mantıklarını da bozar ve hatta var olan evrenselliklerini de daraltır, kasfleştirir veya yozlaştırır.

Bu şekilde aslında bir ülkenin gelişmesinde baş âmil olacak birey-insan çekirdeklerinden ortaya çıka çıka kazık gibi kasû oluşumlar, gruplaşmalar çıkar.

Tabii ki sıraları bozulmuş sınırları belirsiz gayri resmî kastlardan (tekkelerden) müteşekkil bir toplumda ahlâkî üstyapı, bütünlüğünü,

mantıkîliğini koruyamaz ve yamalı bir bohça haline gelir. Dolayısıyla de ahlâkî paradoksallık doğar.

Böyle toplumlarda (Hindistan'ı veya son hâli ile Türkiye'yi de düşünebiliriz) Devlet -doğru yol gösterici, birey insan türetici- Tanrısal işlevini kolonyalizmin metropollerine devretmiş, kendisi de sadece kast-lararası arabulucu rolüne soyunmuş veya indirgenmiştir. Böyle ülkelerde Batı'nın dayattığı demokrasi ancak bir kastlar demokrasisi, ekonomi de ancak teknoloji üretemeyen bir fason imalât sanayi doğurur. Ve bütün ekonomi-politik faaliyet ve rekabet sadece kastların kolonyalizmin metropollerinden iş kapma yarışına indirgenir; ve de yaratıcı rekabeti, gerçek müteşebbislik rekabetini öldürür.

Gerçekten de bugün Türkiye'deki -holding, molding adındaki- en büyük ekonomik kuruluşlar bile çoğu eski kastlardan (hatta Yeniçeri kastlarından) bakiye olan kastî ailelerin oluşturup yönettiği kuruluşlardır. Öyle ki bunlar kültürel ve eğitimsel konularda bile müşterek bir etkinlik gösterememekte ve hepsi de Türk kültürüne ve/veya eğitimine hizmet ediyoruz diye -aslında kendi reklâmları için- ayrı ayrı yön ve şekillerde değişik anlayışlarla faaliyet gösteren farklı kuruluşlar meydana getirmektedirler.

Dolayısıyla bunları tek bir bilimsel, eğitimsel ve kültürel kuruluşta, yani İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nda birleştirmek, bu Vakfın kuruluşuna katkı yapmalarını ve Vakfın çok amaçlı sermaye şirketine yatırım yapmalarını sağlamak en yakın hedefimiz olmalıdır. Bu hedefin gerçekleşmesi aklen, hatta pragmatik bir kavrayışla bile mümkündür. Çünkü İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı aynı zamanda sanayicilere -besleme kolonlar değil- teknoloji üretmelerini sağlayacak gerçek birey insanları da kazandıracaktır.

Demek ki şayet sözonusu holdingleri bu konuda rekabete sokacak olursak bu çok doğru yönde, yaratıcılık veya gerçek müteşebbislik yönünde bir rekabet olacaktır.

Kaldı ki onları cezbedecek ve icabında İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı kuruluşunun bir an önce gerçekleştirilmesi için onlara ipotek (veya rehin) verebileceğimiz değerlerimiz de vardır. (6)

Demek ki bence son tahlilde **İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nı gerçekleştirmek yolunda porovokasyon ve sabotaj endişesi ve/veya düşünebilen iradî adam kıtlığından başka bir handikapımız yoktur.**

Vakfın kuruluşunda herşeyden önce sosyo-ekonomik ve hukukî alanlarda çalışacak adamlara ihtiyaç vardır. Çünkü başlangıç aşamasında ben bütün zaman ve dikkatimi işin en nazik bilimsel püf noktası olan Gençlik Kulüpleri'nin motivasyonuna veya bu kulüplerdeki faaliyetlere ilk yön ve hızı kazandırmaya harcamalıyım. Ki bu faaliyetlerin alacağı şekil veya gireceği yollar, Enternasyonel Daimî Bilim Konferansı'nın ilk gündem maddelerini oluşturacaktır.

Ali Ergin GÜRAN

- (1) İnsanların biraraya gelerek çocuk oyunu veya panteistik oyunlar oynamaları yani kozmik emek harcamaları (veya melekelerini çalıştırmaları) herşeyden önce bütün sanatsal ve bilimsel kişilikleri yani birey insan çekirdeği olan elebaşları, animatörleri ortaya çıkarır veya türetir. Demek ki aslında bir araya gelerek -doğru dürüst- oyun oynayan insanlara veya gençlere -insan da meta olarak düşünüldüğünde- harcadıkları kozmik emek dolayısıyla üste para vermek gerekir. Halbuki kolonyalistler insanları "eğlence" adı altında biraraya toplar ve başlarına sanatçı adı altında bir de hazır animatör tayin ederlerken hem onların kozmik emeklerini heba edip yaratıcılığını öldürmekte, hem de üste para almaktadırlar. Temâşâ sanatları ancak belli bir yaşın üstünde olanlar için anlamlı ve faydalıdır.
- (2) Meraklısına Anket Formu Örneği: (20-40 yaşlar arası erkekler için)
 1. Karınız veya cinsel ilişki kurduğunuz bir sevgiliniz varken başka kadınlarla da cinsel ilişki kurdunuz mu; kurarmısınız?
 - a) Kurdum
 - b) Kurarım
 - c) Asla kurmam

2. Annenizin, karımızın, kızkardeşinizin poligam olduğunu yani aynı zamanda çok erkekle cinsel ilişki kurduğunu öğrenseniz ne yaparsınız?

- İmkânsızdır
- Onları uyarır ve ilişkimi keserim
- Aldırmam; hoşgörürüm

Dikkat: Seçilecek denekler içinde üç veya daha fazla kuşaktan büyük şehirli olanların oranı % 10'u geçmemelidir.

- (3) Antik zamanlarda Giritli'nin biri "bütün Giritli'ler yalancıdır" demiş. Yurttaşları bunu kendilerine hakareten mahkemeye vermişler. Ama hâkim adamın sözünü geri almasını bile sağlamadan davayı reddetmek zorunda kalmış. Çünkü iddia sahibi Giritli kendini şöyle savunmuş:

Hâkim'e demiş ki: "Bütün Giritli'ler yalancıdır" sözüm doğru ise, Ben de Girit'li olduğum için ben de yalancıyım, O halde bu iddiamın doğruluğuna dayanılarak cezalandırılmam.

Yurttaşlarına demiş ki: "Bütün Giritli'ler yalancıdır" sözüm yalan ise, Demek ki Giritli'ler içinde doğrucular da vardır. Ben de bir Giritli'yim, o halde doğrucu olabilirim. Dolayısıyla bu sözüm de doğru olabilir.

- (4) Üstelik toplumdaki bu dejenerasans, otomatikman devleti, devlet teşkilâtlarını da çürütür veya bozar. Şöyle ki meselâ istihbaratçılık mesleğinin pragmatik karakterinden dolayı toplumdaki mahçup pezevenkler ve onların sermayeleri ile müşterileri giderek devlet istihbarat teşkilâtları tarafından şantajvari metodlarla yönlendirilip kullanılır hale gelir. Ki o zaman da artık bu çarpık ilişkilerin sosyal zeminlerde çözülebilmesine devlet de mâni hale gelir.

Ve de son tahlilde iş o hâle gelir ki devletin âli menfaatleri icap ettirdiği takdirde bir mahçup pezevenk ve onun sermayesi ile müşterisi ifşa edilip harcanırken, bir diğerrinin ayyuka çıkan rezaletleri örtbas edilir. Dolayısıyla de toplumda ahlâki norm diye birşey kalmaz; herkes devlet adındaki bir mih-rakin ajanı olmak için can atar. Ama artık o devlet, devlet olmaktan çıkmış yani tanrısal karakterini kaybedip şeytanın emrine girerek bir zulüm merkezi haline gelmiştir. Yani bir toplumda ahlâk bozuldukça devlet, devlet bozuldukça da ahlâk bozulur; ve bu feed-back mekanizması o toplumu süratle felâkete götürür.

- (5) Türkiye'deki kadınlar üstelik böyle bir sosyal(!) erkeklik tehdidi altında iken tabii ki bir ankete bile cevap vermez, veremezler. Çünü kadınlar esasen doğal bir âdet periyoduna sahip olduklarından erkeklere nisbeten bir meleke zaafiyeti içinde bulunurlar; dolayısıyla de aklı sıralama melekesinin zayıflığıyla yani unutkanlıkla mâlûldürler. Ayrıca en hassas cinsel uyarıcı organları vücut içinde olduğundan cinsel uyarıcıları şekilsel değil daha çok kokusal, dokunsal, vs.'dir. Dolayısıyla de bu konuyu diğer konularla ilişkilendirmede, sembolik

ve nesnel olarak mantık kurmakta ve düşünmekte zorluk çekerler. İşte bu faktörlerden dolayı kadınlar esasen doğal olarak şizofrenik bir karaktere sahiptir. Daha açıkçası cinsel hayatları sosyal hayatları ile bir mantık içinde örtüşmez veya uzlaşmaz.

- (6) Son olarak TRT haberlerinden duyduğuma göre bazı holdingler Sosyal Ekonomik Etüdler Vakfı adında bilgi üretecek bir kuruluşu gerçekleştirmek için karara varmışlar. Bu teşebbüs, şayet "dostlar alışverişte görsün" diye yapılmıyor ve bizdeki bazı potansiyel güç odaklarının gözünü boyamak amacını gütmüyorsa bizim teşebbüsümüzle proje aşamasında birleştirilebilir ve birleştirilmelidir.

Yoksa acaba Dünya çapında yeni bir bilim hırsızlığı ve/veya spekülasyonu mu sözkonusudur? Eğer böyleyse VAKIF-DER'in yaşatılması, kişilik, ülke ve tarih bütünlüğümüzün korunması açısından -politik plâformun çok üstünde- olağanüstü bir önem arz ediyor demektir.

Çünkü dikkatli bir inceleme ile varılacak son tahlilde anlaşılır ki Türkiye'de Batı kolonyalizminin eğitim sisteminde yetişenler aslında Büyük Yunanistan veya Büyük İskender stratejisine, dinî eğitim kurumlarından çıkanlar da ister istemez İslâmî kisveli -kadim tarihî- kastî Büyük Darius (Dârâ) reaksiyonuna hizmet ederler. Dolayısıyla bölücü olurlar.

Halbuki bizim buradaki hikmet-i vücudumuz bu büyük tarihî polarizasyonun (kastî düzen - kolonyalizm) sentezi münderecâtındandır. Yani böyle bir sentezi gerçekleştirmek sıfatıyla ancak buralarda varolabiliriz.

Ama bunu da ancak sözkonusu polarizasyon problemini bilimsel bir Dünya problemi olarak ortaya koyabilirsek başarabiliriz.

Onun için önce VAKIF-DER olarak Türkiye'de tutunmak, sonra da İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nı bütün bilim dünyasının dikkatini çekerek -ve bilim adamlarını angaje ederek- gerçekleştirmek en somut yakın hedeflerimiz olmalıdır.

TÜSTAV

-BÜTÜN GELENEKSEL, DİNSEL VE AHLÂKÎ ÖNYARGILARDAN SARFINAZAR- İNSAN (EMEK) BİLİMİ'NDE EVLİLİK VE SEKS

*Sevgili kadim dostum U.G.'ye!...
Ya anlasın;
Ya da kart büyüüne karşı,
Muska yapsın
Diye...*

*Aslında, varsa insanın bir büyüü,
Üstten alttan oruç tutsun en iyisi;
Şayet bunu yapamıyorsa birisi,
İnsan Bilimi'nde yönlensin doğrusu...*

Herşeyden önce İnsan (Emek) Bilimi'nin şu kanununu unutmamak gerekir: **İnsanlar arasındaki sevgi ilişkisi'nin şiddeti seks ilişkisi'nin şiddeti ile ters orantılıdır?** Yani insanlar arasında seks ilişkisi güçlenirse sevgi ve dolayısıyla saygı duygusu zayıflar. Çünkü sevgi, kalbî melekenin (veya dolaşım sistemi ile ilgili meleke) doğurduğu bir duygudur; halbuki -içgüdüsel reflekslerle ilgili- cinsel ilişki diğerleri ile beraber, belki de hepsinden önce kalbî melekeyi zayıflatır veya bozar.

Aslında sevgi, insanların kalbî melekelerinin -bir nevi- rezonans haline girip güçlenmesi ile duyulan belirli bir inşirâh hissidir. Dolayısıyla sevgi duygusu -çok defa- bire bir karşılıklı değil yönlüdür. Çünkü melekeleri zayıf olan taraf bu duyguyu kuvvetli olana doğru daha şiddetli duyar ve ona daha çok bağlanır.

Buradan da -biyolojik "âdet" periyodlarından dolayı- genellikle melekeleri daha zayıf olan kadınların erkeklere nazaran bu duyguyu daha kuvvetli hissettikleri gerçeği ortaya çıkar. Ancak aynı zamanda akli "sıralama melekesi" de zayıf olan kadının hâfızası da zayıf olacağından, kolayca unutulabilir. Onun içindir ki kadınlara zaman zaman nankör denilir. Gerçekten de cinsel temas hâlindeki kadın ile, nankör diye ünlenmiş kedi cinsi etoburların beslenme halinde gösterdikleri "gözyumma" benzerliği ilginçtir. Halbuki kadınlar daha çok -hayvanlar gibi- çağırışimlarla yani beş duyusal tembihlerle hatırlarlar. (1)

Diğer taraftan tenasül uzvunun en hassas uyarıcı kısmının (veya fûnyenin) dışarıda bulunması, erkeğin cinsel uyarıcı ve fetişlerinin çok daha fazla şekilsel olmasına yol açmış, dolayısıyla de erkeğin kadın şekline (veya kadınla ilgili şekillere) gösterdiği güçlü cinsel eğilim çok defa sevgi kavramı ile karıştırılmıştır. Bu suretle aynı zamanda erkeğin cinsel fetişleri de güzellik kavramı ile içiçe geçerek kadın güzelliğinin abartılmasına sebep olmuştur. Üstelik tenasül uzvunun en hassas uyarıcı kısmının içeride olması kadının cinsel uyarıcı ve fetişlerinin daha çok görsel olmayan koklamayla, dokunmayla, vs. ilgili alanlara kaymasına sebep olmuş, böylece cinsel hazzın kadınlar tarafından görsel bir fetişe izafe edilemeyecek kadar gizemli bir duygu halinde algılanması onun sevgi kavramı ile iyice karıştırılıp zaman zaman kutsanmasına -bile- yol açmıştır. Hint edebiyatı bunun örnekleri ile doludur.. Ayrıca kadının güçlü cinsel uyarıcılarının şekilsel olmaması ile hâfızasının zayıf olmasından kaynaklanan doğal şizofrenik yapısı (ki buna derinliğine veya dikey şizofreni demek lâzım) bizi, onun bir erkekle cinsel ve sosyal ilişkiyi bir arada ve tutarlı bir mantık çerçevesinde kurmasının çok zor olduğu yargısına götürür.

İşte ilk tanrı krallar tarafından kastî mahlûklar için icat edilip önceleri çingeneler ve/veya dağılan kastların mensupları (ve Mısır çingenesi kıptiller) tarafından 72 millete bulaştırılan, sonra Rıma Kolonyalizmi tarafından resmileştirilen, daha sonra da kapitalizmin tanrı kraları tarafından proletarya için örnek üretim gücü birimi olarak biçilen, son olarak da Yeni Dünya'ya göçen Avrupa lumpen proletaryasının doğurduğu Amerikan kolonyalizmi tarafından en ideal (veya, üretim ve tüketim için en kârlı) sosyo-ekonomik birim olarak görülüp bütün Dünya'ya yayılan "**bir kadın, bir erkek ve de çocuklar bir arada**" şeklindeki aile tipi böyle bir kargaşanın ürünü dengesiz bir kurumdur. (Roman sözcüğünün "**karı-koca**" anlamına geldiği unutulmamalıdır).

Bu durum, her ne kadar kendi kendine yürüyen -otomobil- çadırlar veya atsız arabalar ve hatta uçan çadırlar imal edip her aileye bir tane hediye de etseler, Amerikan kolonyalizmiyle beraber tarih sahnesinden sili-

necektir. Çünkü konfor ve rahatlık arttıkça bu aile tipi daha dengesiz ve -özellikle psikolojik açıdan- zararlı hale gelmektedir. Zaten Amerika'nın göbeğinde dört beş kere eş değiştirip hâlâ kilisede ölünceye kadar beraber olacağına dair tanrıya şahitler huzurunda söz veren -veya tanrıyı alenen enayi yerine koyan- insanlar için bu kurumun sosyal tutarlılığı kalmamıştır. Ancak yeni nesillerin yetişmesinde verdiği olağanüstü zararları rağmen⁽²⁾ henüz ekonomikliğini yitirmemiştir. Hatta verdiği zararları telâfi için psikoterapist'lik gibi yeni ekonomik oluşumlara -ve iş alanlarına- yol açtığı için ekonomikliğini muhafaza etmektedir bile denilebilir. Ama öyle görünüyor ki yolaştığı bu ekonomik boyut, vardığı grup terapileri noktasında artık tıkanacaktır. Çünkü grupsal etkinlikler o rasyonalist kafa ile ancak önce mistik âyinlere, sonra da giderek bir dinsel öğretiye dönüşür ve aileleri de yutar.⁽³⁾

"Bir kadın, bir erkek ve çocuklar bir arada" şeklindeki ailede her halükârda stratejik merkez kadındır. Zaten gelenekselleşmiş hatta periyodlara oturmuş her kurumda kadınlar daha iyi yönetici olurlar. Çünkü kadın, melekelerinin zayıflaması pahasına doğaya bağımlı kalmış ve âdet denilen bir biyolojik doğal periyodu -veya refleksi- muhafaza etmiştir.⁽⁴⁾ Bu da onun, insanlığın -hayvanlığa bağımlı kaldığı sürece- idâmesi için nesil üretmek görevini yüklenmesinden kaynaklanmıştır.

Aslında hayatı geleneksel üretimle ilgili periyodların bozulması ve hayatı problemlerin ortaya çıkması halinde -sorumluluk yüklenen veya yüklenebilen- bazı kadınların da derhal âdetten kesilip erkekler gibi melekelerini güçlendirdiği bugün bile bilinmekte, görülmektedir. Böyle durumların panteistik dönemde çok daha sık yaşanıldığı, dolayısıyla de ancak bu şekilde kadınların grup liderliğini sürdürebildikleri (ve dolayısıyla cadılıkları, büyücülükleri) kolayca anlaşılabilir. Ayrıca gayet iyi bilinmektedir ki melekelerinin güçlü çalışması gereken durumlarda, meselâ kendi kendine çözümleyici düşünce ve/veya kararlı davranış göstermesi gereken hallerde uzun süre kalan her kadının âdet periyodları bozulmaktadır...

Bu dengesiz aile tipi aslında "bir kadın ve bir erkek bir arada" şeklinde kuruluşunun başından itibaren bozulmaya, dingildemeye başlar. Şöyle ki, geçirilen cicim -veya bal- aylarından sonra erkek, bazı seksî şartlı refleksler geliştirmekle beraber kadından şehevî hırsını almış olarak, mağlûp hemcinsine acımaya ve dolayısıyla artık onu kardeş gibi görmeye başlar. Aynı zamanda da kazanmış olduğu refleksif alışkanlıklarından ötürü diğer bütün kadınları tavuk, kendisini de onların horozu gibi görür. Yani hayvanî şehevî hırsını harice yöneltir.

Bundan sonra geliştirdiği yeni şartlı reflekslerini başka kadınlarda denemeye ve kahredici(!) iktidarını yabancı kadınlar -veya hayvanlar- üzerinde kurmaya kalkmakla birlikte artık kızkardeşi gibi -insan yerine koyup- korumaya aldığı karısından da kendisini ruhen ve aklen desteklemesini ister.⁽⁵⁾ Aslında bütün bunları, onu -gerçek anlamda- sevdiğinden dolayı yapmaktadır. Ve de aslında bu yaptığı, çocuk doğurup yetiştirme safhasına girmiş olan kadının melekelere güçlü kalması ve dolayısıyla çocuğun ruhen ve aklen güçlü olması için de doğru bir davranıştır. Ama kadın bunu, kalbî meleke bazında yani gerçek anlamda kocasına sevgi duyup bağlandığı zaman -hiç cinsel şartlanmasa olmasa bile- bir itilmişlik ve kıskançlık hissi ile karşılar. Zaten kıskançlık da özünde güçlü melekelere cazibesine kapılmış biri tarafından ihsas edilen (veya kazandırılan) itilmişlik duygusudur ki bunun üzerine bir de cinsel veya her türlü tüketimsel alışkanlıklar (veya şartlı refleksler) bindiği takdirde kompleksleşerek korkunç boyutlara ve şiddetlere ulaşır...

Diğer taraftan bakınca kadının da kazandığı cinsel reflekslerle ilgili alışkanlıkları yüzünden kendini çiftleşme mevsimindeki edilgen bir dişi -hayvan- gibi hissedeceği kolayca anlaşılabilir. Zaten gelinler üzerine Anadolu'da söylenmiş türkü ve şiir literatürü bunun bâriz bir göstergesidir, ki bu durumda erkek eşin melekelere güçlü dahi olsa nasıl bir hayvanî rekabet ve kıskançlık (alışılmışı kaptırmamak anlamında) tavrına mecbur olacağı ve bu tavrını, karısını melek (veya kızardaş) gibi, diğer kadınları da kendisini bekleyen tavuklar gibi görme eğilimindeki bir -erkek- insanı nasıl bir çelişkiye sokacağı izahtan vârestedir. Bu durumda kadının kocasını onun arzusu hilâfına cinsel ilişkiye zorlaması (hatta bunu ihsas etmesi) ise erkekte -sadistçe- bir intikam hissi doğurur ve dayak değnek başlar...

Bu sert çelişkiler ancak bir kast potasında muhtelif dinsel, töresel âyin ve şölenlerle ve erkeğin -varsa- malvarlığından aynî veya nakdî olarak kadın lehine fedakârlıklar yapmasıyla yumuşatılıp eritilebilir. Ki zaten bu tip aile de kastlarda doğmuş ve bütün kast mensupları ve gelenekleri tarafından korunmuştur.

Bu "karı, koca ve çocuklar bir arada" şeklindeki ailenin yalnız başına veya muasır uygarlığın yarattığı modern şehirlerde, modern insan ve üretim ilişkileri içinde yaşama şansı yoktur. Bu aile tipi bugün şehirlerde ancak güçlü kastî geleneklerin güdümünde ve korumasında yaşayabilmektedir. Yani bu aileyi ancak kastî gelenekleri çok güçlü olanlar (ki bunların ekonomik durumu da pek kötü olmaz) yaşatabilir.

Dolayısıyla hiçkimse bu dengesiz kurumu kendine dert edinmemeli ve -komşu çatlatan hasetçilere uyup- sadece kendi problemi olarak görmemelidir. Aksine "bu kurumu, eşimle mantıkî bir şekilde anlaşılarak yürütüyorum" diyenler, düşüncelerinin nesnellüğünden şüphe duymalı ve "gayet huzurlu bir evliliğim var" diyenler ise -muayyen uzunluktaki bir süreden sonra- bir ruh hekimine başvurmalıdır.

Aslında bu problem bizim nesilde, hatta müteakip birkaç nesilde çözülecek bir problem de değildir.(6)

Ancak artık yavaş yavaş, yetişen genç kuşakları gittikçe dengesizleşen bu kurumun olumsuz etkilerinden korumak ve sağlıklı (hem kafa, hem de ruhça) yetişmelerini sağlamak için bazı tedbirler alma zamanı gelmiştir.(7) Çünkü zengin ve kastî sosyal geleneklerin koruması altında olup gayet dengeli gibi görünen ailelerde bile çocuklar ancak bütün kastî hileleri, ikiyüzlülükleri almış kastî mahlûklar olarak yetişmektedir. Yani meselâ en iyi gelişebilecek çocuklar bile insanları aileden olanlar ve olmayanlar diye çift görerek -tabir caizse- şaşı (veya çatlak) bir kişilik geliştirmektedirler. Bu mantıkî bir çatlaklık, daha doğrusu çift standartlıktır.

Ayrıca ruhî çatlaklığa da uğramaktadırlar. Çünkü -ruhî- kişiliğini varetmek için çocuğun önce mutlak bir "biz" duygusunu, mevhumunu kazanması gerekir. Yani başka insanlar ve/veya aileler kötülenerkek, lânetlenerek varılan kastî veya sosyo-ekonomik (veya demokratik) "biz"den farklı bir "biz = ben" gibi -panteistik veya psikolojik- bir mevhuma varması gerekir. Ki bu da aynı zamanda bir genç insanın bedahat duygusu kazanması demektir. Bedahat (estetik) duygusu ise bir insanın bilimsel daha doğrusu nesnel veya matematiksel düşünebilmesi için gerek şarttır. Bu duygunun en basit ölçütü de Öklid Geometrisi'ni ve onun -sadece bedahat duygusuna dayalı- postülatlarını anlayabilmektir. Gençliğinde veya bülûğ çağında bu geometriyi kavrayamayan bir insanın hâkim olduğunda "vicdanî kanaat"i ancak "kastî kanaat", hekim olduğunda "teşhis"i sadece zann ve intiba'dan ibarettir...

Halbuki sözkonusu ailede ana baba arasındaki -hayvanî- cinsel çekim, çocuğun bu duygu ve mevhumu geliştirmesine daima engel olur. Çünkü aslında esas insan yetiştirme ortamı veya en temel aile, anneden başka sadece teyzelerin, dayıların ve kardeşlerin bulunduğu, yani içinde cinsel ilişkinin bulunmadığı -panteistik- ailedir.

Freud'un gözlemleri doğrudur: İnsanlar "karı, koca ve çocuklar bir arada" ailesi içinde en azından Odipus ve Elektra kompleksleri ile mâlul olarak yetişirler. Ama erkek çocuğun anasını babasından kıskanması aslında anasına duyduğu cinsel eğilimden yani baba ile girdiği hayvanî rekabetten değil, tam aksine anasını, daha doğrusu kendisinin de yararlandığı -hatta insanlığını borçlu olduğu- anasının melekelere, babasının hayvanî saldırganlığından yani cinsel tasallutundan korumak içindir. Babaya karşı böyle bir zıddiyetin erkek çocuklarda daha fazla ve şiddetli görülmesini de erkek çocukların daha döğüşçü olmaları ile, babalarının başat beceri, huy ve reflekslerini almış olmaları ve babalarını -ve erkekleri- kolayca taklid edebilmeleri ile izah etmek mümkündür.

Daha az iddialı zikredilse de kız çocukların babayı kıskanması olayını da aynı şekilde, babaya duyulan sevgiyi yani rezonans haldeki melekelere korumak endişesi olarak izah etmek gerekir.

Yani aslında kıskançlık -melekelerle ilgili- insanî bir duygudur; bunun, içgüdüsel yönlerdeki (beslenmeyle çiftleşme yönü) reflekslerle ilgili hayvanî rekabetle karıştırılmaması gerekir. Yetişkin insanlarda belki içgüdüsel yönlerdeki alışkanlıklar da kıskançlık duygusunun içine girip onu kompleksleştirip güçlendirebilir ama ninniyle, oyunla açlığı unutan -veya unutturulabilen- bir bebek veya çocuk için bu sözkonusu olamaz. Çünkü insanlaşma denilen olay zaten içgüdülere zıt yönde gelişen bir olaydır. O zıtlığı veya o zıtlıkta tutulan yönü kişinin bir tercihi imiş gibi göstermek Batı rasyonalizminin antagonizmasından kaynaklanmaktadır.

"Karı, koca ve çocuklar birarada" ailesinin bizdeki en dengeli (veya mutlu) ve/veya çocuk yetiştirmeye en elverişli iki türü şunlardır:

1. Zampara (Zennepare) Tip Koca'lı veya Eşitlikçi Aile: Bu ailede erkek kadına onun bir aksamı imiş gibi monte olmuş yani bütün biyolojisini, fizyolojisini kadının "âdet" periyodlarına göre şartlamış veya ayarlamıştır. Zaten normal bir erkek, birlikte bulunduğu bir kadının vücut şekillerine, davranışlarına, vs. cinsel fetiş ve uyarıcı olarak şartlanır ve alışır. Ama üstelik bir de kadının âdet periyodlarına ve bunlara göre değişen huylarına veya huysuzluklarına şartlanırsa o adama bir kadın aksâmı -veya parçası- demekten başka bir sıfat yakışmaz. Yani böyle adamlar kadının resmî zamparalığını yapmaktadır. Dolayısıyla, yaşlandıkça alışılmış olan eski cinsel ilişki temposunu muhafaza edebilmek için organlarını anormal derecelerde çalıştırır ve bedence (ve de ruhen tabii) deformasyona uğrar. Özellikle prostat fazla malzeme yapsın diye aşırı yağlı yiyecekler yiyerek kalp damar sistemini bozar ve de cinsel uzvunu ilişki için fazla zorlayarak prostatın büyümesine sebep olur. Son tahlilde bu tip kocalar ileri yaşlarda göt-göbek tip olarak tanınırlar. Ve prostat ve kalp hastalıkları bu tiplerin ana karakteristiğidir. Zaten sekte-i kalp veya kalp krizinin başlıca sebebi de ritim melekesi bozulduğudur. Ayrıca bu tip erkekler hem refleksif alışkanlık birliği dolayısıyla, hem de uğradıkları meleke zaafiyeti bakımından karılarını korkunç derecede kıskanırlar. Şayet kadın ruhen yorulup herife duyduğu gizli nefretten kanser olmazsa çok defa adamı öbür tarafa erken gönderir.

Halbuki genç kadınların içgüdüsel ve geleneksel olarak en çok özledikleri, istedikleri koca tipi de, kadının her türlü ihtiyacını onun iste-diği anda gidermeye âmade olan bu tiptir.

Bu tip babalar çocukları tarafından hiç sevilmezler; ve sağladığı maddî imkânlarla mütenasip olarak baba ya küçümsenir, alay konusu edil-ir, veya kendisinden nefret edilir. Tabii ki çocukların babaya karşı koya-cakları tavrın şekil ve dozunu da daima anne belirler. Ama baba cemiyet-te ne kadar yüksek bir mevkiye gelirse gelsin (hatta Cumhurbaşkanı bile olsa) çocukların gözünde o daima annelerinden aşağıda bir yerdedir. Bu çocukça yargı hiç de yanlış bir yargı değildir. Çünkü zampara bir adam hiç bir zaman kendi benliği ile yaşayamaz; yani melekeleri bozulur ve kadının melekelerine -veya sağduyusuna- rââm olur.

Çok mutlu diye nitelenen bu tip ailede çocuklar sosyal açıdan, ahlâkî bakımdan yara almazlar ama her ne kadar diğer ailelere nisbeten her bakımdan iyi ve üstün bir aile oldukları propagandası yapılsa da ruhen ve dolayısıyla mental olarak çatlak (şizofrenik) yetişirler. Böyle bir -mutlu-ailede dahi çocuk ruhî benliğine, kişisel bütünlüğüne varamaz. Çünkü benliğinin kaynağı olan annenin yanında daima gıcık alınan bir baba görmek çocuklarda biz = ben duygusunun oluşmasına mâni olur.

2. Poligam Koca'lı Aile: Kadının şu veya bu sebepten (meselâ törelerin baskısından) kesinlikle monogam olduğu bu tür aile, babanın anadan -cinsel açıdan- uzak durması yüzünden çocuk yetiştirme bakımından en olumlu aile türüdür.

Ayrıca Anadolu'da, hatta bütün eski Dünya'da ve tarihte en çok idea-lize edilen bu tür ailede yetişen çocuklar sosyolojik ve/veya ahlâkî bakımdan da yıpranmazlar.

Ancak Batı'da feminizm akımı diye bir reaksiyon uyandıran bu tür ailede kadının ruhî -veya meleke- gücü ve dengesi çok önemlidir. Çünkü annenin kendini kaptıracağı saldırgan bir kıskançlık hissi veya pasif bir

hüzün duygusu çocuklar tarafından hemen algılanır; ve ileride meselâ marazî kıskanç, kleptoman veya melankolik bir tip ortaya çıkarabilir. Üstelik annenin babaya karşı yönelteceği sosyolojik veya çekiştirme şeklindeki eleştiriler de çocuğun ileride geçimsiz, kavgacı bir tipe dönüşmesine yol açabilir.

Kaldığı bugünkü şehir hayatında çok defa bu tür ailenin trajikomik versiyonları sergilenmektedir. Çünkü çok defa kadın da -töre baskısından fiilen kurtularak- gizli kaçamak arayışlarına girişmekte, yakalanmasa hatta bunu gerçekleştiremese bile içine düşeceği asabî gerginlik ve ihtilâclar dolayısıyla etrafına, çocuklarına pek çok sosyal ve ruhî problem yüklemektedir.

Velhasıl en ideal türleri de dahil olmak üzere "karı, koca ve çocuklar birarada" ailesi birey insan türetmek, iyi nesiller yetiştirmek için hiç de uygun bir müessese değildir. Kaldı ki böyle bir toplumsal ünite üzerinden bir etik disiplin düzeltilmesi de yapılamaz. Çünkü bu ünite bir birey insan çekirdeği veya hücreyi değil, sadece üretimle (meta üretimi) ilgili toplumsal bir ünite dir.

Ayrıca ilk tanrı krallar tarafından kastî mahlûklar için icadedilmiş olan ve insanların psikolojik ve psikosomatik hastalıklarının başlıca kaynağını teşkil eden bu müessese bazılarının iddia ettiği gibi ezelden beri varolan bedihî, ahlâkî bir müessese de değildir.(8)

Onun için herşeyden önce behemahal İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı'nı kurup şimdilik gençlerden başlayarak doğru dürüst insanlaşma sürecini kanallaştırmalıyız. Böyle bir sistematik önce bilinçli ve sağlıklı evlilikler yapacak insanları yetiştirecek, sonra da giderek bugünkü aile kurumunu lüzumsuzlaştıracaktır.

Bu kadîm bataklığı ilk kurutan ülkeler insanlığın yükselişinde öne geçeceklerdir.

Ali Ergin GÜRAN

- (1) Dinlerin, kadını ikinci sınıf insan saymasındaki isabet ve doğruluk şaşırtıcıdır. Üstelik bire bir ilişkilerde kadını şeytanın ajanı gibi tanımlaması da olağanüstü bir gerçekçilik göstermektedir. Çünkü insan, hayvanlara refleksler kazandıran doğal periyodik tembihlerden -melekeleri vasıtasıyla- bağımsızlaşarak ve kendi tembihlerini kendi yaratarak insan olmuştur. Halbuki kadın bir doğal "âdet" periyodunu muhafaza etmektedir, yani hayvana daha yakındır.

Dolayısıyla oturmuş toplumlarda kadın düzene gayet iyi uyar ve statükocu bir rol oynar. (Doğal bedensel bir periyoda sahip olduğu için). Erkek ise bu durumda ya düzenin periyodlarının dışına çıkacak, dolayısıyla düzeni değiştirecek şekilde melekelerini güçlendirir, veya cinsel fetiş olarak algıladığı kadına yönelip aşırı seks yaparak melekelerini ve hatta -düzene uymasını sağlayan- periyodik çağrışım mekanizmalarını bile bozar. Yahut da tamamen kendini ve de cinsel organını kadına, kadının geleneklerine ve âdet periyodlarına monte ederek onun bir parçası veya zamparası (zennepare'si) haline gelir. Bütün bu ilişki hallerinin tümünden anlaşılır ki kadın erkek ilişkisinde erkeğin âkıbeti genel olarak ya tamamen fuhuşa gömülerek hayvanlaşmak (yani şeytanın esiri haline gelmek), yahut da bir kadının zamparası veya aksanı haline gelmektir. Gerek tanrı (kral), gerek peygamber, gerekse lider, vs. olarak düzeni değiştirme misyonu ise insanlık tarihinde bir insana düşebilecek çok ufak ihtimalli bir piyangodur.

Yani son tahlilde kadın hayvana daha yakın konumda ama dengeli bir insan, erkek ise hayvanlığa da insan-ı kâmil'liğe de kolayca kayıveren dengesiz bir insandır. Ki zaten harplerle marplerle en büyük telefâtı da, insanın bu erkek cinsi verir.

- (2) Çünkü "kadın, erkek ve çocuklar birarada" tip ailede çocukların yetişmesi için gerekli sevgisel ortam sık sık saldırgan cinsel içgüdüler tarafından tahribata uğratılır. Bu söze ve hareketlere dönüşmüş sosyal ve akli şekillerde olmasa bile çocuklar sevgisel bağ ile cinsel eğilimin farkını hassas bir ayraç gibi kapar ve ruhlarına derin çizgiler halinde kaydederler.
- (3) Amerika'da kadın-erkek ilişkisinin İkinci Dünya Harbi'nden itibaren geçirdiği -degeneratif- safhalarını şarkı sloganlarından bile izlemek mümkündür:

Şarkı sloganları önceleri "my dreams come true" gibi idealistçe iken sonradan "no one but you" gibi tutku ifadesine dönüşmüş, en sonunda da "I feel good" gibi subjektif bir yargının genellemesine dayanmıştır. Yani Amerikan ideolojisi, insanların birey insan olduğundan o kadar emindir ki bir insana veya bir Amerikalı'ya hoş gelen bir duygunun veya ilişkinin mutlaka insanî bir duygu veya ilişki olduğuna hükmetmektedir.

- (4) Âdet periyodunun kadının melekelerini bozduğunun açık bir göstergesi de kadınların ritim melekesini çalıştırmak hususunda veya dans etmek, şarkı ve şiir (tekerleme, mâni vs.) söylemek hususunda gösterdikleri aşırı ızdırar durumudur.

Aslında çingene ailesinin bütünlüğünün, güçlü iç bağlarının teminatı da müzik ve danstır. Gayet dengesiz olan ahlâkî, mantıkî yapısı bozulup kargaşa ve panik yaşadığı her durumda çingeneler -barışı ve düzeni sağlamak için- bir vesile ile şölen düzenler ve göbek atarlar.

Ayrıca sarhoşların oynama, göbek atma ızdırarı da meleke bozulmasından kaynaklanır.

- (5) Nitekim çingenelerde ve/veya bazı ilkel kastî ailelerde kadınlar kocalarının çapkınlığı ile övünürler; ve düşman gibi gördükleri ailelerin kadınlarını -kendi kocaları tarafından becerildiklerini ileri sürerek- tahkir ederler.
- (6) Aslında bu aile tipi, kastî düzende tanrı-krallar tarafından insanların veya kastî mahlûkların ve/veya iş gücünün çoğaltması için icat edilmiş bir kurum olup insanlığın tabusal çiftleşme yasağına rağmen varlığını -belli kurallar dahilinde- ilâhî bir koruma ile sürdürülmüştür. Bu kurum bugün dahi din kurumları ve devlet aracılığı ile kamusal bir koruma altındadır. Dolayısıyla insanlar birey insan olmaya doğru gider ve nüfus artışı da istenmez olunca bu kurumlarının kalkması çok doğaldır. Zaten kastî kökenli İran'daki -İslâmî kisveli- geçici evlilik türü ile kolonyalist Amerika'daki boşanma kolaylığı gözönüne alınırsa ilerideki sentezin nasıl olabileceği az çok tahmin edilebilir.

Ayrıca İnsan (Emek) Bilimi açısından bakıldığında, melekelerin ana yolu ile iletilmesi gerçeğinden hareketle, ileride evliliklerin ancak vasıflı (melekeleri güçlü) kadınların isteği üzerine devletçe tasdik edileceği hususu da kolayca çıkarılabilir. Bunun haricindeki çiftleşmelerin ise gerek sürekli olması, gerekse çocuk üretmesi bakımından devlet indinde kabule şayan olmayacağı, dolayısıyla devletin şüursuzca yapılan evliliklere karşı birtakım müeyyideler koyacağı da aşîkârdır. Çünkü artık devlet teşkilâtlanması bakımından zararlı hâle yani kriminal, ruh hastası ve anarşist üretici haline gelmiş bulunan böyle bir kanserojen sosyal hücreyi hiçbir devletin -uzun süre- koruması mümkün değildir. Kaldı ki bu hasta hücre aynı zamanda ülkelerin etnik bakımdan parçalanarak ufulanmasının da başlıca âmilidir.

Bütün bunlardan da çok uzak olmayan bir gelecekte devletin -eskiden olduğu gibi- resmî evlilikleri çok daraltacağını, çiftleşmeyi veya cinsel ilişkiyi en azından özendirilmeyeceğini, bununla birlikte bebeklik çağından sonra çocukların bakım ve eğitimi tümüyle üstleneceğini ve buna paralel olarak da umumhanelerin yeniden -ve yepyeni şekillerde- önem kazanacağını çıkarabiliriz. Meselâ insanların (vücutlarının) sermaye olarak kullanılmadığı genelev şekillerinin, yani bugünkü çiftlerin anlaşmalı seks yaptıkları otel ve motellerin sosyal hayattan tecrit edilmiş şekillerinin legalize edileceğini düşünebiliriz. Daha açıkcası cinsel ilişkiyi yalnız çiftleşme fiili ile değil, bütün seçme, deneme, oynaşma süreçleri ile toplumsal hayattan tecrit eden randevu evi şekillerinin oluşacağını öngörebiliriz. Ki estetik ve ahlâk ancak o zaman -yalnız etika'nın mahsulü olarak- katıksız (pure) bir hale gelecektir. Yani sosyal hayatta kimse kimseyi seks fetişî veya uyarıcı bir meta -veya mal- olarak görmeyecektir.

- (7) Kişiliğini aile dışındaki etkinliklerde geliştirmeye çalışan bazı uyanık gençler bile ya "robot programlaması" şeklindeki kolonyalist eğitim sisteminde ya da "korsan eğlencesi" türü müptezel eğlence biçimlerinde harcamıp gitmektedirler. Yahut da dinsel ve/veya mistik öğreti ve teşkilâtların tesirine kapılarak gericiğin labirentlerinde bir köşe kapmaya çalışmaktadırlar.
- (8) Bugünkü aileyi hayvanların çiftleşme mevsimlerindeki cinsel biraradalıklarına benzeterek, genellemeye, evrenselleştirmeye çalışmak çok talihsiz bir yakıştırma. Daha çok dincilerin yaptığı bu yakıştırma aslında onların Darwinizm karşıtlığı ile de çalışmaktadır.

Halbuki insan, ateşi kullanma melekelerini kazanıncaya kadarki panteistik zon'da hemcinsi ile cinsel ilişkide bulunmadı; bu, panteistik grup (isterseniz aile deyin) içinde ölümüne yasak tabusal bir olaydı. Yani bir başka deyişle insan insanlığını bugünkü aile yaşantısını reddederek kazandı.

Avrupa'lı âlimler(!) bugün hâlâ kendi ataları saydıkları Neanderthallerde bile aile yaşantısının izlerine rastlayamamanın sıkıntısı içinde bulunuyorlar.

Aslında insanların ruhî bakımdan sağlıklı oldukları ve sağlıklı nesiller yetiştirdikleri, biri tarih öncesi diğeri tarihî (ve sosyal) olmak üzere -cinsel ilişkinin doğru kurulduğu- iki alandan sözetmek mümkündür. Ki bunlardan ilki, kadınların az ve grup merkezleri olarak çok kıymetli oldukları ve cinsel ilişkiyi muhtelif erkeklerin tecavüzü şeklinde tamamen şüursuz olarak kurdukları panteistik zon'dur. Diğeri ise erkeklerin az ama harplerle seçime (seleksiyona) uğradıkları için -her bakımdan- çok güçlü buldukları ve büyük ve bölünmüş (haremlik, selâmlık gibi) konaklarda çok kadınla evli oldukları gerçek ataerkil (veya bir bakıma feodal) aileler bölgesidir.

TÜSTAV

DUYURU

Bir süredir KATKI Dergisi'nin resmî sahipliğini üstlenmiş bulunan Ali METE'nin resmen evli olduğu karısı, evveldenberi bizi bir gruplaşma, kocasını da bize tâbi bir insan olarak görür ve oğlunu oyundan ayırmak isteyen oyunbozan anneler gibi bizim aleyhimize ötede beride propaganda yapardı.

Geçmiş ve aile çevresi gayet belirsiz, şâibeli, hatta kriminal olan bu kadın, aynı zamanda geleneklerine bağlı, dindar bir insan rolünü de iyi oynar ve bizi sanki dine karşı ve geleneklere düşman imişiz gibi göstermek isterdi.

Geçenlerde son olarak yaptığı yeni bir münasebetsizlik (anti-propaganda) üzerine Ali Ergin GÜRAN, kadının sebep olduğu problemi şöyle vazetti; ve çözüm yolları ile gerekçesini de şöyle ifade etti:

"İnsan (Emek) Bilimi'ne biraz aşına olanlar bile Kur'an'ı Kerim'in Bakara Suresi'nin 166, 167. ayetlerini gayet iyi anlar ve -çocuk oyunları anlamında- oyun ve insanlara yararlı bir amaç için geçici işbirliği hariç din adına da yapılsa her türlü gruplaşmanın günah, yani -insanlığın genel gidişât ve menfaati bakımından- zararlı olduğunu iyi bilirler.

Bakara Sûresi, 166, 167. Ayetler (İsmail Hakkı İzmirli'den):

(Vaktâki (Kıyamet gününde) azap görerek metbu olanlar tâbi olanlardan ilişiği keserler. Aralarındaki râbitalar kesilir. Tâbi olanlar "bir kere bizim için Dünya'ya bir dönüş olsaydı da metbu'lar bizden nasıl ilişiği kestiler ise biz de onlardan öyle ilişiği keserdik" derler. Allah onlara aradı aradı kesilmeyecek pişmanlıklar verecek, amellerini gösterecektir. Onlar ateşten çıkacak da değillerdir).

Biz dinlerin, hele Kuran'ın esaslarına ters düşmeyiz dedik. Dolayısıyla bu cümleden olarak da yukarıdaki âyetleri tasdik eder, doğrular mahiyette devamlı olarak tâbiyet ve mensubiyet ilişkilerine karşı çıktık. Hatta son tahlilde açık bir şekilde bunların kastî ilişkiler olduğunu gösterip âdeta lânetledik.

Aranızda herkesi bu bakımdan en çok kritize eden ve daima "tâbi olacak bir merci arayan mahlûklar olmayın" diye uyarın ve hatta sizleri, şahsen yüzünüze karşı da zaman zaman mahlûk gibi davranmakla itham eden ben oldum.

Halbuki Ali Mete'nin karısı hâlâ etrafına benim metbu' olduğumu Ali Mete'nin de tâbi olduğunu yayıyormuş.

Bu kampanya benim şahsım için açık bir iftira, genel için de açık bir fitnedir.

Şayet Ali Mete girdiği yolun doğruluğuna inanıp bunu savunmuyor veya savunamıyorsa, ya kendisi aramızda insanları doğru yoldan, öğrenmekten döndürmeye çalışan bir fitne kampanyasına bilinçli ve aktif olarak katılıyor demektir, ki bu halde -bir nevi- ajan provokatördür; yahut da şu veya bu (meselâ büyüsel) şekilde -bilinçsizce- karısına (ve onun aile çevresine) tâbi demektir, ki bu durumda da kendileri dînen de mürted olmuşlar demektir. Bence ikinci ihtimal daha doğrudur ve üstelik kanaatimce Ali Mete -bugünkü evlilik şartlarında- şuuru ve iradesi hilâfına ruhen ve bedenen bir yıkıma doğru sürüklenmektedir.

Herşeyden önce fitne mihraki durumunda görünen Ali Mete'nin karısının bizden yazılı olarak özür dilemesi ve bir daha böyle şeylerin tekkerrür etmeyeceğinin teminatını vermesi problemi çözer veya çözüm yoluna sokar.

Aksi halde Ali Mete'nin ya karısından veya Dergi'nin sahipliğinden ayrılması gerekir. Çünkü KATKI Dergisi sahipliği O'nu bize bağlayan en önemli bağıdır.

Dergi'nin sahipliğinden ayrıldığı takdirde ayrılma gerekçesi olarak bu izahatın yayınlanması şarttır.

Ali Mete'nin karısının yaydığı bu iddiaya karşı artık susamazdım; çünkü susmak artık o iddiayı teyid etmek, doğrulamak anlamını kazanıyordu.

Üstelik birçok arkadaşın da bildiği gibi uzun yıllardır Ali Mele ile olan ilişkimizi uluorta ve pervasızca tanrı ile kul arasındaki ilişkiye benzetip şaşkınlık belirterek aklısira hicveden bu haddini bilmez kadına -yaptığı ince küstahlıklardan dolayı- haddinin bildirilmesi de çoktandır gerekiyordu. (Haddini bilmeyene bildirmek, öksüze kaftan giydirmek kadar sevaptır -Eski bir Türk Atasözü). Çünkü bu ufak veya zararsız gibi görünen fitneler zamanla birikim yapmakta ve çabalarımıza karşı bir rezistans oluşturmaktaydı; halen de oluşturmaktadır.

Ancak o zamanlar böyle dinsel ifadelerin ve geleneklerin de karıştığı veya karıştırıldığı ince karı-koca problemlerine açıklık getirmek için gerekli olan teorik temeli tamamlamamıştık.

Ayrıca Ali Mete'ye yaptığım edebî uyarılar ise O'nun işi, sakaya vurması veya şamataya boğması nedeniyle boşa çıkıyordu; zaman zaman da küsme veya -bir nevi- paralize olma durumlarına giriyordu. Dolayısıyla bu suretle beni de -en azından- iki yüzlülük durumuna -veya politikacıya- sürüklüyordu.

Halbuki insanları -alışkanlıklarından, ön yargılarından kurtararak- yeni bir fikre, daha doğrusu -ideolojiye değil- yeni bir problemin çözümüne yönlendirmenin zorluğu düşünüldüğünde, ümitsizlik yaymanın bile büyük bir suç teşkil edeceği kolayca anlaşılır. Dolayısıyla fitne tamamen düşmanca bir tavidir; ve Kuran-ı Kerim, fitne'nin insan öldürmekten daha günah olduğunu söyler."

Ali Mete ile yapılan ve yukarıdaki ifadelerin beyan edildiği görüşmeden sonra kendisi aşağıdaki yazılı feragatnameyi göndermiştir:

**"Sn. KATKI Dergisi Kurucusu A. Ergin GÜRAN
Sn. KATKI Dergisi Genel Koordinatörü Ali TÜMER'e
Yirmi üç sayıdan beri onurla sahipliğinde bulunduğum Katkı
Dergisi'ni okuyucuya, çevreye ve kamuoyuna temsile yetersizliğimden
dolayı Dergiyi bırakıyorum."**

Temennimiz Ali Mete'nin bizlerden tamamen kopmaması ama bununla birlikte karısına hakim olup tutarsızlıklarından kurtularak bir "Dernek Araştırması"na yol açmamasıdır.

Yoksa meselâ, bir yandan kendisinin bize yeni arkadaşlar tanıştırdığı Derneğe üye kaydederken, öte yandan karısının aynı kişileri tereddüte sevkedici tavırlar sergileyip sözler sarfetmesine -izahı ve tashihi çok daha zorlaşacağı için- uzun müddet gözyumamayız.

Yani köle gibi de olsalar, pratik işlerde çok faydaları da dokunsa, bilinçlenmedikleri veya bilinçlenemedikleri takdirde bütün insanları -hiç olmazsa- aile efradı ile beraber bilime ve özellikle İnsan (Emek) Bilimi'ne inanç ve saygı göstermeleri için terbiye etmek, işin ciddiyeti bakımından şarttır. Böyle insanlara pragmatik -ve tabii aynı zamanda istismarcı- bir yaklaşım, ileride başımıza çok dert açar. Çünkü -sıralama dışı kalan- kastî mahlûklar gürûhunu hiç olmazsa hizaya getiremeyen (veya bir saf'a sokamayan) düşünce disiplinleri teorik bütünlüğü olmayan kastî veya anarşizan düşüncelerdir; ki son tahlilde gericiliğe ve kargaşaya hizmet eder.

Başka bir deyişle bilmeyen'e bilmediğini bildirmek ve onları bilgiye ve bilene saygılı davranışlar göstermeleri için terbiye etmek gerekir. Çünkü bilmediğini bilmeyenler en tehlikeli cemiyet virüsleridir.

İLÂNEN CEVAP

Geçenlerde bir akşam arkadaşımız ve dikkatli okurumuz Mustafa COŞKUN taa Bodrum'lardan -telefonla- arayarak bana dinsel, mitolojik, efsanevî, masalsı karakter "peri"nin İnsan (Emek) Bilimi'ne göre tarifini sordu. Ben de böyle bir âni soru karşısında "masalsı bir karakterdir, pek bizi ilgilendirmez" filân diye geveleyip, net bir cevap veremedim.

Sonradan notlarımı karıştırdığımda, sözcüğün etimolojik kökenini -henüz- araştırmamış olmakla birlikte bu kavramın kökeninin insanlığın ilk kastaşma dönemlerindeki animizm (ruhçuluk) anlayışına dayandığını gördüm. Bilindiği gibi panteizm'de bütün grubun ruhu olan uluruh, canlı cansız herhangi bir nesneye -toteme- izafe edilebilirdi. (Ay, Güneş, ırmak, kurt, kuş, vs). Ayrıca her insanın içinde de uluruhun bir yansıması (veya tecellisi) bulunur ve uluruh bir insandan yansımasını veya gölgesini geri alınca -yani o insanımsı etik disiplinin duna düşünce (hayvanlaşınca)- onun çiğ çiğ yenmesi mubah olurdu.

İlk kastaşma dönemindeki dinimsi veya en ilkel din diyebileceğimiz animizm'e bu mevhumlar şöyle intikal etti: Önce herşeyin (canlı, cansız) bir ruhu vardı; sonraları da -sonuna kadar insan kalabilmiş- ölülerin ruhları Dünya'da bir yerlerde oturarak muhtelif dünyevî işlerle ilgili görev alırlardı... İşte sonradan mitolojiye ve bütün Dünya masallarına geçen su perisi, iyilik perisi, perili köşk, vs. kavramlarının kaynağı buradadır.

Tabii ki bizim şartlarımız, daha uzun bir süre pratik veya güncel faydadan kopuk olan -veya görünen- böyle konuları işlemeye, açıklamaya

elvermeyecektir. Dolayısıyla Mustafa COŞKUN gibi dikkatli ve meraklı okuyucuların da bir nebze tatmin olmaları için bu kısa cevabımı yazılı olarak vermeyi uygun buldum.

Bu vesile ile Mustafa COŞKUN kardeŐime, gsterdiĐi insanî gayret ve dikkatten dolayı teŐekkür etmeyi de bir borç bilirim.

Ali Ergin GÜRAN

TÜSTAV

REISEMETER

BATI'NIN FELSEFÎ PARADOKSALLIĞININ FİİLÎ MANİFESTASYONU '68 OLAYLARI VE KUŞAĞI ÜZERİNE... (*)

Bugün 25 ve altındaki yaş gruplarının esasen bizim yetiştirdiğimiz/ doğurduğumuz nesil olduğunu hatırlayarak/hatırlatarak başlayalım. Hani şu '68 kuşağı da denilen ve büyük çoğunluğu 1945-1950 doğumlu, yani 2. Dünya Savaşı sonrası çocukları olan bizlerin... Zaten büyük bir global streç(**) olan 2. Dünya Savaşı sonunda -adeta yanlışlıkla- doğurtulmuş ve mevcut Dünya ortamı içinde kendini tanımak diye bir sorunu olmaksızın "demokrasi", "meclis", "hürriyet" falan gibi sloganlarla doldurulduktan sonra ilk gençliğinde bir de uzun süren "isyanlar"ı oynamakla misyonlanmış bizim neslin enkaz haline gelmiş melekelerini aktardığı bu yeni gençliğe karşı herhalde bir borcu vardır, diye düşünüyorum. Hani şu ciklet tüketimine büyük katkılarda bulunurken polisiye dizilerden kaptığı kıvrık bir dudakla re'leri yuvarlayarak konuşan bizim çocuklara...

Tabii ki artık -bu yaştan sonra- "bu borcu önce başkaları ödesin, ben biraz daha zamanlayayım" diye politika yapmak, yani hâlâ 68'liyi oynamak artık pek mümkün olamıyor. Çünkü zaten klâsik teorilerin, felsefe ve ideolojilerin terminolojisiyle ya da zora başvurarak tasfiye edilemecek yoğunluktaki bir kısım yeni (modern) problemler de sürekli birikiyor. Bir başka deyişle, "çocuklarımızdan ödünç aldık..." özdeyişinin sadece doğayla sınırlı bir hamaset olarak kalmadığını/kalamayacağını şuura çıkarmak zorunda olanların bizler olduğumuzu bilerek de borçluyuz.

(*) Türkçe'deki "gergin olmak", "gerginlik" kavramlarının Batı'daki tam karşılığı "stretch" (streç)'tir. Bu nedenle, aslında "baskı altında olmak/tutulmak" anlamındaki "stress" (yada "stressed") kavramuna karşı, Türkçe'deki vurgulama mantığını bozmamak üzere önerilmiştir.

(**) Yeteri kadar cinlenecek bir hedef ve/veya konu bulamamanın sıkıntısı içindeyken, bu sayıdaki teorik yazıların tapacı sırasında edindiğim intibaların uyandırdığı çağrışımlarla böyle bir ciddi ve nazik konuya çalاکalem değinmek cesaretini buldum. Bizim '68 kuşağının daha ciddi kritiğinin yapılması dileğimdir.

varolmadığını anlamaya başladığımız ebedî aşk da bizi monogamiden uzaklaştırır. Nitekim herkes bilir ki insanlar çoğunlukla şımarık bir çocuk veya aciz bir koca bebek mahcubiyetiyle cinsel yaklaşımda bulunabilirler; ve ister alkollü isterse gözü dönmüş olsalar dahi "yavrucum, kuğucum, bebeğim, meleşim" falan gibi vernellemelerle gayrı ihtiyarî "benden sana ölüm seviyesinde bir kötülük gelmez" demeye getirirler. Şimdi gelin de "ebedî aşk"ı bunun bir yerine sığdırın...

Bilindiği gibi klâsik Marksist teori dahi varabildiği son tahlilde, "bir defada peşinen bir eve kapatılan kadın"ların esasen "perekande satılan kadın"larla farkının bulunmadığını, dolayısıyla fahişelikle kutsal bakirelik arasında asla teallük eden bir ayırımın yapılamayacağını formüle ederken, istikbalde "kendini cinsel aşktan başka hiçbir nedenle bir erkeğe vermeyecek" seviyede maddîlikten kurtulmuş ideal bir kadın nesli tasarlamıştır.

Bir başka deyişle, yerin dibine batırılan "die Heilige Familie" den geriye bir açık kapı olarak "cinsel aşk" bırakılmıştır.(*). Oysa bugün anlaşılmaktadır ki, cinslerarası ilişkilerin sadece cinsel olarak yaşayabileceğini öngörmek, zaten kastlarla başlamış bir ilişkiyi modernize etmekten ibarettir. Yani klâsik teoriler de neticede cinsel ilişkiyi -

(*) Meselâ evli bir kadına en kibar bir lisanla, "hanımefendi, siz bir adama bir defada kapılanmışsınız; üstelik adamın parasıyla yaşıyorsunuz. Kendi durumunuzu, genelevlerde bu hizmeti maktu bir ücret ve zamanda birçok erkeğe veren hemcinslerinize karşılaştırmamız" desek; kafamıza birşey yemezsek, en azından buruk bir suskunlukla karşılaşır, mahcup duruma düşeriz...

Yani kısacası Engels, bugün artık Batı'nın hayat tarzı haline gelmiş de olsa, 19. yüzyıl için yerleşik anlayışı yıkmak anlamına gelen bu formülasyonu ile çok ağır konuşmuş oluyor. O kadar ki, bu formüle istinaden evliliği -ve parayı- ilga etmeye kalkışan 1917 devrimcilerinin kısa bir süre sonra -yerine ikame edecek birşey bulamadıkları için- nasıl can havliyle bu müesseseyi yerine iade ettikleri hâlâ hafızalardadır...

parayı elinde bulunduran- erkek sabitesine kilitleyerek revize etmeye çalışmışlar, bu ilişki tarzında devrimci bir dönüşümü öngörmemişlerdi. (*)

İşte bizim neslin -öncekilerden de biriktirdiği- yukarıda sıralamaya çalıştığım zaafiyetini, zararın neresinden dönülürse kârdır diyerek deşifre etmek, yani "ibret-i âlem" olmak, herhalde yapılacak en hayırlı iştir. Yoksa zaten eksik olan tahtalarımızın yeni nesillerce ya ötesinden berisinden tutuşturulmak, yada 20. yüzyıl insanı müzesinde ibret-i âlem için ziyaret edilmek kaderimiz olacaktır. Dolayısıyla günahlarımızı mümkün olduğunca şuurlandırarak bizden sonrakilerin sevapları hanesine kaydettirmek üzere düşünüp davranmak zorundayız. Çünkü görüldü ki, ne azim ve karar, nede itirazsız kabul gören ideolojiler, binyıllarca önce vazedilen "kendini tanı" özdeyişinin kıyısından bile geçiremedi bizim nesli. Nitekim bugün dahi -kolonyalist kaynaklarca da beslenen- "sevgi-nefret" gibi kastî kökenli ilişkilerde kilitlenip kalan moralsizler olarak hâlâ çoğunluğu teşkil ediyoruz.

Dolayısıyla hiç kimse lüzumsuz yere "mutlu aile yuvası" sığacağına yaslanıp da "âlem buysa.. kral benim" cilik oynamamalı. Çünkü mevcut durum itibariyle, dışarıya yönelik mizansen olan bu "yuva"ların şahidi bulunamaz ve avukatlığını da kimse üstüne almaz. Ve de konuşmama hakkını kullanmanın da "kral benim"cilere bir faydası dokunamaz; çünkü konuşmuşlardır bir kere.

Hemen belirtelim ki henüz hiçbir sosyolog, psikolog, vb., müesses "köşeyi dönme" hissiyatının/hırslarının insan ilişkileriyle ilişkisini araştırıp kurcalamıyor. Yani henüz ve hâlâ "çürümeye başlayınca, balık

(*) Bugün koparılan "sağlıklı cinsel yaşam" vaveylası, esasen Batı insanının kısacık bir hoşlaşma evresinin ardından girdiği cinsel ilişkinin vardığı boyutlar itibariyle ürkünç -sarı- virüsleri üretebildiğini anlamış olmalarının evhamıdır.

Müesses monogaminin neredeyse tarihe karıştığı klâsik Batı'da, "etrafa spermatazoit bulaştırmayın!" dercesine kopartılan bu gürültünün -Malthusien bir nüfus plânlamasıyla birlikte- sosyal hayatta neticeleri hiç de olumsuz olmayacak gibi görünüyor. Hadi hayırlısı...

araştırıp kurcalamıyor. Yani henüz ve hâlâ "çürümeye başlayınca, balık baştan kokarmış" özdeyişinin "baş" kısmına yönelik ilgi çok büyük de, "çürümeye başlayınca..." bölümünün altını çizen yok; bu özdeyişteki diyalektik bütünselliğe karşı körüz. Bu nedenle, artık çuvaldızları kendimize batırmaktan başka bir çıkar yol görünmüyor.

Hadi baylar, bayanlar; dingildemeyin! Diyelim ki ben yazmaya cezalıyım. Pekiyi sizi kim yazmamaya cezalandırdı? Vallahi çok kolaydır: Memleketin safkeriz kişileri arasında yeraldığınızı kabul edin, zaten girişini kalem yazar...

Cumhur AKSEL

TÜSTAV

KAPAKTA YERALAN AMBLEMDEKİ ŞEKİLLERİN, SEMBOLLERİN ANLAMLARI:

AY: Genel olarak panteistik fetiş; yani Uluruh'un izafe edildiği nesne, sembol. Özel olarak çöl ve step insanının, daha özel olarak da Türk insanının fetişi. Koyduğu -beslenmeyle, çiftleşmeyle ilgili- yasakları, tabuları denetleyen Uluruh'un gözü olarak da yorumlanabilir.

AÇI: Genel olarak kastî düzenle başlayan Tanrısal yön veya yöneliş sembolü, yani tabuları ihlâl etmeyen ve ettirmeyen birey insana (Tanrı Kral'a) yöneliş sembolü, veya güçlenen melekelerin insanı (insanları) yönelttiği "beslenmeyle, çiftleyle ilgili içgüdüsel yöne dik tanrısal faaliyetler yönü" ile "içgüdüsel yön" koordinat eksenleri arasında bulunup da zamanla ve mekânla açısı değişen insanî yaşam yönünün sembolü. Özel olarak insanları adam olmaya yönlendiren Anadolu'daki "zâviye" sisteminin ifadesi.

KAZAN: Genel olarak kolonyalizm veya halklaşma döneminde bir halkın birlik ve beraberliğinin (komünitesinin) sembolü. Özel olarak Anadolu halkının komünitesinin sembolü.

BAŞAK: Genel olarak kolonyalizm veya halklaşma dönemindeki bir halkın rızık sembolü; yani bekaasını sağlayan nimet sembolü. Özel olarak Anadolu halkının rızık olan buğday (veya tahıl) sembolü.

YOL PERSPEKTİFİ: Genel olarak yakın ve gelecek zamanlarda insanların birey olarak akıl yolunda sıralanmaları gereğinin sembolü. Özel olarak, anadolu'daki "Tarikat" sisteminin ifadesi.

İnsan topluluklarının, çelişkileri aşmak için uyguladıkları genel yöntemlere -ve onların gelişmişlik seviyesine- göre tasnifi gözönüne alındığında, amblemdaki sembollerin buna mütekalibiyeti şöyledir:

AY: İnsanlığın yamyamlık döneminin veya zonu'nun simgesi.

AÇI: İnsanlığın kurbanlık döneminin simgesi.

KAZAN VE BAŞAK: İnsanlığın suçluluk veya mahkûmluk döneminin simgesi.

YOL: İnsanların haddini bildiği ve -objektif olarak- hadlerinin bilindiği bilim döneminin simgesi.

KATKI

KURUCULARI:

**A. CERRAHOĞLU (KERİM SADI)
ALİ ERGİN GÜRAN**

Sahibi:

VAKIF-DER Adına
Ali TÜMER

Dağıtım - Haberleşme Sorumlusu:

Tel.: 341 01 65

Mahmut AÇIKSÖZ

Yazı İşleri

Müdürü

Cumhur AKSEL

Şimdilik Üç Ayda Bir Çıkar. İlân Kabul Edilmez.

Adres:

**"İnsan (Emek) Bilimi Araştırma Vakfı Kuruluşu İçin Çalışanlar Derneği
VAKIF-DER"**

Klodfarer Cad., 8-10/3, Cağaloğlu - İSTANBUL

Tel • Faks: 516 52 64 (4 Hat)

Dizgi-Baskı: EKİM Matbaacılık ve Ambalaj San. Tic. A.Ş.

Tel.: 518 06 46

Dağıtım: SEÇKİ YAYINCILIK - Cerrahpaşa Cad. No:1

Işık Pasajı b-6 Aksaray - İstanbul

Tel.: 586 57 87 - 586 77 05

Son Baskı Tarihi: 07.03.1994